

pligtelser i Pengesager, maatte han selvfølgelig ogsaa hefte for hendes Gæld, da Manden er *eneraadende* over *Føllesboet*.

Hr. Bajer oplyste under Forhandlingerne, at da han i 1887 fremkom med dette Ændringsforslag, havde Ministeren udtalt, at det ikke vilde berede Loven nogen Vanskelighed, nu derimod fraraader Ministeren at vedtage det.

Forhandlingen var god at faa Forstand af, thi Fremskridtet, der var sket i de sidste Aar, var det Lys, der er faldet over Ægtefællers formueretlige Stilling.

Den gamle Lov om Kvindens Umyndighed i Formueanliggender kan ikke holde sig under hendes Indtrædelse i Samfundets Erhvervsgrene.

Under anden Behandling af Forslag til Lov om Ordningen af det statistiske Bureau havde Hr. F. Bajer indskudt følgende Lovændring:

„Kvinder have lige Adgang med Mænd til de i denne Lov nævnte Embeder og Bestillinger.“

I denne Sag var Hr. Blem (Bornholm) Ordfører for Udvalget og udtalte sig sympatetisk for Sagen. Udvalget havde fundet det tidssvarende, det var en Bestemmelse, der allerede fandtes i Telegraf- og Postvæsenets Lønningslov, og Udvalget havde gerne set den samme Bestemmelse fastslaaet her, men efter Konference med den højtærede Finansminister lod Udvalget den falde, da Ministeren ikke synes om den. — (En mærkelig Grund, de ærede Oppositionsmænd plejer dog nok at turde hævde deres Mening over for højere vedkommende). For Resten mentes det ikke at have nogen praktisk Betydning, da der allerede var fast ansatte Kvinder i statistisk Bureau.

Vi kan imidlertid forsikre den ærede Ordfører, at vi Kvinder vilde have sat uhyre Pris paa, om denne Sag var bleven fastslaaet ved Lov.

Kunstudstillingen paa Charlottenborg.

Om faa Dage lukkes Foraarsudstillingen, men forinden vil vi dog med nogle Linier mindes de udstillende Kvinder og den ærefulde Plads, de har vidst at tilegne sig blandt Malerne.

Blandt de dygtigste staar *Bertha Wegmann* med to Portrætter; hun er jo kendt af alle, der interesserer sig en Smule for Kunst; hende ved Siden staar Frøkerne *Mundt* og *Luplau*, den første med et Portræt, og et Genrebillede, der præsenterer hendes bekendte Børnetyper, og den sidste med et Par dygtigt gjorte Landskaber samt et Billede af *Min Fader*. Det er, det sér man straks, malet med stor Kærlighed, og gengiver alt det gode og milde og karakteristiske hos den gamle Præst. Fru *Anthone Christensen* og Frøken *Dohlmans* Blomstermalerier var smukt repræ-

senterede, og *Elisabeth Wandel* havde en overraskende Mængde udmærkede Pastelbilleder, saavel Portrætter som Interiør. Men som den ypperste Repræsentant for de kvindelige Kunstnere staar dog Fru *Anna Ancker*; hendes vestjyske Begravelse, der er købt til den kgl. Malerisamling, er noget nær det bedste Udstillingen ejer; enhver der har sét det, glemmer aldrig den ægte Følelse, der hviler derover, eller den Sandhed hvormed det er malet i al sin simple Naturlighed.

Frøken *Anna Petersens* Under Gudstjeneste, Portræt og Interiør med den violin-spillende Dame var alle virkelig gode Billeder, det sidstes Charme bestod dog væsentlig i den Stemning, der hvilede over Rummet og over hele den spillende Dames Person, medens „Under Gudstjeneste“ fremviste saa gode Typer, malede med en Kraft og en Forstaaelse af det ejendommelige hos disse Mennesker, at det virkelig berettiger til at nære store Forventninger til denne Kunstnerinde.

Frøken *Sofie Holtens* store Billede var nærmest en Skuffelse; godt komponeret som det var, lignede dog „De Hellige gaar fra Kirke“ mere Avtomater end levende Mennesker, de gik ikke, men stod ganske stille. Frøkenen, der tidligere har vist sig som en dygtig Kunstnerinde, har i Aar grundigt skuffet os alle, men forhaabentlig vil det vise sig til næste Udstilling, at hun har faaet Liv i sine Skabninger.

Det er en forbavsende Mængde Damer der møder dels med Landskaber, dels med Blomster; adskillige af Landskaberne er gode, i alt Fald er der adskillige af de mandlige Udstillere, der møder med det, der er værre.

Frøken *Agnes Jensens* Pastelportrætter var tiltalende og vidnede om god Opfattelse og dygtig Udførelse, og nogle Interiør udførte af forskellige kvindelige Kunstnerinder, var fint og godt udførte.

Blandt Skulpturarbejderne indtog Frøken *Johanne Neibergs Biblis* den fremmeste Plads; Frøkenen er Elev af *Sinding*, og efter denne Statue at dømme, en lovende Elev, hvem det er lykkedes Mesteren at indprente noget af sit Genis Aande. *Johanne Betzonich* har en Statuette i *Gibs*, *Elna Borchs* Portræt af en Fisker, Buste, og *Agnes Luun* en ung Moder med sin Førstefødt, modelleret i Voks.

Altsaa ogsaa her var Kvinderne værdigt repræsenteret.

Flere dygtige Kunstnerinder som Fru *Slott Møller*, Frøken *Johanne Krebs*, Frøken *Edmée Frølich* m. fl. havde foretrukket den fri Udstilling, hvorfor de savnedes her.

Det er et glædeligt Tidens Tegn at sé, hvorledes Kvinderne Aar for Aar ogsaa blandt Kunstnerne bliver talrigere.

Oplysning udbedes!

Der er ikke noget, jeg i *Ugens Løb* glæder mig saa meget til, som mit Kvindeblad. I Reglen kan jeg saa godt forstaa, hvad der staar deri og ofte glæde mig derover; men en Gang imellem har jeg den Sorg ikke at kunne følge med. I saa Tilfælde siger min Tante altid til mig: Hvorfor spørger Du ikke Redaktionen. — Nu har jeg bestemt mig til at følge Tantes Raad i

det Haab, at hun maa have Ret, saa at jeg kan faa Oplysning om følgende:

I sidste Nr. staar der, at der „i Rhinegnene cirkulerer en Massedeputation“ — den kan jeg ikke.

Forleden stod der, at det var helt indlysende, at en Arbejdsdag paa 8 Timer og ikke mere vilde blive til stor Velsignelse for alle. Det kunde jeg godt lide, nu slipper jeg sjældent under ti, tolv og mere. Men naar jeg bliver gift — min Kæreste er Snedkersvend — saa bliver det ikke ved det, siger Tante; hun mener, at det vilde blive den bare Daarlighed, hvis Arbejdernes Hustruer ikke vilde bestille noget de 16 Timer i Døgnet. Og nu spørger jeg efter hendes Ønske, om hun ikke har stor Uret heri.

Jeg var henne at se „Faust“ paa det kongelige; jeg fik Billetten af en Dame, jeg undertiden følger hjem herfra. Men — det er ganske rigtigt, som Kvindebladet skrev; jeg forstod det ikke altsammen. Saa vilde jeg da gøre, som der stod: læse noget af det for at komme til Forstaaelse. Jeg bad min Kæreste om at laane Bogen. Han har gaaet i tysk Skole og kom med en tysk Bog, den danske var ikke til at faa i Folkebibliotheket. Jeg bad ham da om at læse og forklare mig, hvad der foregik i Kælderen i *Auerbach*, som der havde staaet om i Bladet. Han saa efter i Bogen og begyndte at le. Der stod ikke noget om Kælderen i *Auerbach*, men derimod foregaar nogle Optrin i „*Auerbachs Keller in Leipzig*“ — Har nu den, der skrev, at man ikke kunde forstaa det, uden man læste det, selv ikke læst det? eller hvorledes hænger det sammen? Min Kæreste gør sig svært lystig over dette her — han siger, det er Gud og hver Mand bekendt (men nok ikke hver Kvinde), at den omtalte *Auerbach* var en særlig gemytlig Værtshusholder, et Slags *Lars Mathiesen* ovre i *Leipzig* i *Goethes Tid* — og det kan jeg ikke udholde. Derfor beder jeg Dem om Oplysning og Hjælp imod min drilleverne Snedker. *Jensine.*

Det kan kun glæde os, at „Hvad vi vil“ læses saa grundigt, at ikke en Sætning af Bladets Indhold gaar tabt, hvilket *Jensines* Spørgsmaal viser os. Vi vil derfor i et følgende Numer svare lige saa grundigt.

Red.

Spørgsmaal.

I *Ugens Nyheder* for den 17de April 1891 Nr. 16 læses følgende Svar til en Medabonnement.

„Naar en 25-aarig Mandsperson har lovet en uberygtet Pige Ægteskab og derefter besvangret hende, kan hun ad Retens Vej tvinge ham til at ægte hende, medmindre hun stod i Tjenesteforhold til ham, da Besvangrelsen fandt Sted, ti hun kan da efter Forordn. 5te Marts 1734 § 7 ikke vinde Ret til Ægteskab, og ikke heller kan hun forbyde ham at gifte sig med en anden.“

Efter foranstaaende ser det ud til, at Tjenestepiger ikke have samme Ret som andre Kvinder under lige Forhold, og jeg er derfor saa fri at bede „Hvad vi vil“ foranledige, at en Jurist udtaler sig om Sagen, og skulde det virkelig være saa, at en Et Hundrede og Femtiaarig gammel Forordning af slig Beskaffenhed endnu gælder i